ISIDORUS HISPALENSIS. REMIGIUS ALTISSIODORENSIS
Zwettl 2. Hälfte 12. Jh. Seite 15r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=31664
Copyright: Zwettl, Zisterzienserstift

explicat ꝛcia fide assertionib' facit. q'ta
toci' orationis fine cõplectit. Inchoandu
e ita q: talit' ut benuolu docile l'atten
tu auditore faciam. Benuolu p'dicen
do docile instruendo t fitu adtentu exercitan
do. Narrandu e ita ut breuit' atq: apte
loquiam. Arguntandu e ita ut primu
nra firmem' debme adiuta ꝯfringam. ꝯ
cludendu ita ut gentem' animu' audi
entis implere que dicim'. De q'nq: modis

Species causaru sit q'nq: causaru. vm.
Id e honestu. admirabile. humile.
anceps. obscuru. honestu cause gen' est.
cui statim sine oratione nra fauet ani
m' auditoris. Admirabile eo q' e alienat'
animi' eo q' audiri sit. Humile e q'd
negligit' ab auditore. Anceps e inq' aut
iudicatio du[illegible]ceo, bia e ut causa hones
tatis et turpi[illegible] tudinis particeps.
ut benuolen[illegible] tia pariat & offensa.
Obscuru inq' aut tardi auditores sit
aut difficilioꝛib' ad ꝯgnoscendu ne
gotiu causa certit' implicata. viiii.

Syllogism' gce. De syllogismis.
Latine arguntacio appellat'. Ar
guntacio aũ dicta e q'si argute nntis
oratio. q' mentu plabile exequin. Syl
logism' e ꝓpositionis assuptionis ꝯfir
mationisq: extrema ꝯclusio. aut eni
bientis incerto aut ex fiducia ꝯpban
tis. Constat enim ex uib' partib' ꝓposi
cione. assuptione. ꝯclusione. Proposi
one. ut puta q' bonu e tu pe usu habe
ri pot. Consentit audiens. assupsit ille.
Pecunia tu pe usu hit. Concludit g. Pe
cunia bonu ni e. Syllogismis aũ ñ solu
rethores. s; maxime dialectici utunt'
licet apls sepe ꝓponat. assumat ꝯfir
met atq: ꝯcludat. que ut dixim' ꝓprie
artis dialectice ꝛ rethorice sit. Syllogismoꝝ
apud rethores principalia genia duo sunt.
Inductio ꝛ ꝛformatio. Inductionis mẽbra
sit tria. Prima ꝓpositio. secda assumptio
dr. tcia ꝯclusio. Inductio e que reb' ñ du
bis captat assensione ei' cui instituta e
sive unt' philosophos sive unt' rethores sive
unt' sermocinantes. Propositio inductionis
e que similitudines ꝯcedende rei necessa
rio uni' induceit aut plurimaru. Intentio
inductionis e que assuptio dr. que rem
de qua ꝯtendit' & cui' cause similitudi
nes habite sit introducit. Conclusio in
ductionis e que aut ꝯcessione illatio
nis ꝯfirmat aut q'd ex ea ꝯficiat' decla
rat. Racionatio e oratio qua id de q' e
questio cõpbat'. Entimema q' latine in
tpret' in ment ꝯceptio que imperfectu sil
logismu solent artifiasi nuncupare.
Ha' induab' partib' ei' arguntu forma
ꝯsistit qn id q' [illegible] ad fide pertinet ꝛ facien
da utit' syllogi[illegible]mo, rege pt ita ut e
illud. si tempestas e uitanda. ñ q' naugan
du. Ex sola enim ꝓpositione ꝯstat ee pfectu
Unde magis rethorib' qm dialecticis ue
nire iudicatu e. Racionationis modi sit
duo. Prim' entimema q' e imperfect' sillo
gism' atq: rethoric' sedꝫ epicherema q'
e in rethoricis ꝛ latior syllogism'. Entim
ematis mẽbra q'nq: s. pmu ꝯuincibile.
secdm ostentabile tciu sententiale. q'tu
exemplate q'ntu collectiuu. Conuincibi
le e. q' euidenti ꝛone ꝯuincit. sic fecit cicꝯ
pmilone. Si q' mortis sedetis ultores. eu'
uita si puteris puos restitui posse nolleti.
Ostentabile e q' certa rei demonstratione
ꝯstringit. sic cicero in catilina. hic tu uiuit.
q'si dicat. ostendã apte q uiuit. du insena
tu uenit. immo uiuit etiã insenatu uenit

15